

Sygn. akt I NO 143/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Czubik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Oktawian Nawrot

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie z odwołania M. P.

od Uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2020 z dnia 8 września 2020 r.

w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w I. - obwieszczenie ogłoszone w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 250

z udziałem K. M.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 9 grudnia 2020 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: KRS lub Rada) 8 września 2020 r. podjęła uchwałę nr [...]/2020 w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w I., obwieszczenie ogłoszone w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 250. W uchwale wskazano, iż na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja

2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2019, poz. 84 ze zm., dalej: ustawa o KRS), Rada przedstawia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie K. M. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w I.. Zadecydowała także o nieprzedstawianiu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie M. A. P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w I..

W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Krajowa Rada Sądownictwa szczegółowo zaprezentowała sylwetki obu kandydatek.

Na posiedzeniu 10 lipca 2020 r. Kolegium Sądu Okręgowego w E. pozytywnie zaopiniowało kandydaturę K. M. a wobec kandydatury M. A. P. wstrzymało się od wydania opinii pozytywnej.

Członkowie zespołu KRS na K. M. nie oddali głosów „za” ani „przeciw”, przy 3 głosach „wstrzymujących się”, a na M. P. oddali 2 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 1 głosie „wstrzymującym się”.

Podczas posiedzenia KRS na K. M. oddano 8 głosów „za”, nie oddano głosów „przeciw”, przy 7 głosach „wstrzymujących się”, a na M. P. oddano 3 głosy „za”, nie oddano głosów „przeciw”, przy 11 głosach „wstrzymujących się”.

Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że kandydatki biorące udział w konkursie spełniają wymagania ustawowe określone w art. 61 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz.U. 2020, poz. 365 ze zm.). Rada podkreśliła, że dokonując oceny kandydatek, kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 i 3 ustawy o KRS i uwzględniła uzyskane przez kandydatki oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych oraz uzyskane poparcie środowiska sędziowskiego.

Podjmując uchwałę Krajowa Rada Sądownictwa wzięła pod uwagę, że M.P. otrzymała pozytywną ocenę kwalifikacji, posiada o dwa lata dłuższy staż pracy niż kontrkandydatka i bierze udział w szkoleniach zawodowych, jednak K. M. otrzymała dwie pozytywne oceny kwalifikacji, bierze udział w szkoleniach zawodowych, jej praca została oceniona bardzo wysoko przez byłego Dziekana Izby Adwokackiej w [...], a ponadto została jednogłośnie pozytywnie zaopiniowana przez Kolegium Sądu Okręgowego w E..

W podsumowaniu Krajowa Rada Sądownictwa podniosła,

że o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie K. M. do pełnienia urzędu sędziego Sądu Rejonowego w I. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności doświadczenie zawodowe, jednogłośnie pozytywna opinia Kolegium Sądu Okręgowego w E. , a także wnioski płynące z ocen jej pracy i kwalifikacji, a także z opinii służbowej.

Pismem z 7 października 2020 r. odwołanie od uchwały KRS nr [...] /2020 wniosła M. P. (dalej: Skarżąca lub Odwołująca się) zaskarżając na mocy art. 44 ust. 1-3 ustawy o KRS ww. uchwałę w całości.

Na podstawie art. 398³ § 1 pkt 2 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS zaskarżonej uchwale zarzuciła:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy tj.:

a) art. 33 ust. 1 w zw. z art. 34 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1-3 ustawy o KRS poprzez:

- dokonanie oceny kandydatury Skarżącej bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Krajowej Radzie Sądownictwa, tj. niewzięcie pod uwagę przy podejmowaniu uchwały przez Radę całej dokumentacji dołączonej do wniosku oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, ze zgromadzonym materiałem dowodowym oraz w sposób dowolny z pominięciem rzetelnej i rzeczywistej oceny kwalifikacji zawodowych Skarżącej wynikającej z treści ocen wizytatorów oraz załączonych do zgłoszenia dokumentów;

- brak jakiegokolwiek odniesienia, wskazania przyczyn i okoliczności dla których Rada nie podzieliła opinii Zespołu Krajowej Rady Sądownictwa, który mając na uwadze całokształt zgromadzonych w sprawie materiałów oraz przebieg i efekty pracy Skarżącej postanowił rekomendować Krajowej Radzie Sądownictwa jej kandydaturę;

- brak porównania i omówienia ocenianych kandydatek w oparciu o jednolite kryteria ustawowe;

- przekroczenie granic swobodnego uznania poprzez błędne przejęcie, że Skarżąca otrzymała pozytywną ocenę kwalifikacji zawodowych sporządzoną jedynie przez wizytatora w zakresie spraw karnych;

- nie wskazanie w treści uzasadnienia uchwały, żadnej okoliczności, która miałyby wskazywać, że Skarżąca nie spełnia kryteriów określonych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS;

b) art. 42 ust. 1 ustawy o KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w sposób uniemożliwiający poznanie motywów podjęcia uchwały, zastosowanie w uzasadnieniu niejasnych i niesprecyzowanych kryteriów oceny kandydatury Skarżącej i braku odniesienia się do całości przesłanek, na podstawie których Krajowa Rada Sądownictwa podjęła decyzję o nieprzedstawieniu kandydatury M.P. Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej, pomimo, iż podczas posiedzenia w dniu 8 września 2020 r. Skarżąca była rekomendowana przez Zespół a członkowie Rady nie zgłaszali żadnych uwag, czy zastrzeżeń odnośnie rekomendowanej kandydatury;

2. obrazę prawa materialnego, tj. art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP poprzez niewłaściwe zastosowanie i w rezultacie brak dokonania faktycznej i rzetelnej oceny kandydatki na podstawie przejrzystych kryteriów, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Na zasadzie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c., M. P. wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu odwołania rozwinęła zarzuty złożonego środka zaskarżenia.

W odpowiedzi na odwołanie z 27 października 2020 r. Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o jego oddalenie w całości jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zaznaczyć, że Krajowa Rada Sądownictwa jest organem umocowanym przez Konstytucję RP do rozpatrywania i oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i to w jej gestii pozostają ustalenia faktyczne oraz ocena

dowodów. Również ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem (art. 44 ust. 1 ustawy o KRS).

Sąd Najwyższy rozpoznając odwołania od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa, bada wyłącznie ich legalność. Poza zakresem jego kognicji pozostaje zasadność rozstrzygnięcia zawartego w uchwale. Sąd Najwyższy nie może zajmować się rozpatrywaniem kwalifikacji kandydatów na sędziego, jak również decydować o tym, który z nich powinien zostać przedstawiony Prezydentowi z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu (wyrok Sądu Najwyższego z 6 października 2016 r., III KRS 24/16, LEX nr 2141231). Sąd Najwyższy nie zastępuje Krajowej Rady Sądownictwa w jej ustawowo wyznaczonym zadaniu polegającym na rozpatrzeniu i ocenie kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i dlatego nie przeprowadza powtórnego badania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 14 lipca 2016 r., III KRS 17/16, LEX nr 2122412 i przywołane tam orzecznictwo).

Podobnie Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że przedmiotem kognicji Sądu Najwyższego pozostaje wyłącznie formalny aspekt dostępu do służby związany z przestrzeganiem przez Radę zastosowanych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą, gdyż jakakolwiek ingerencja w tę szczególną postać władztwa przynależnego Radzie skutkowałaby naruszeniem art. 179 Konstytucji RP (wyrok TK z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK ZU 2008 nr 4, poz. 63).

Nie ulega wątpliwości, że Krajowa Rada Sądownictwa, w świetle art. 33 ust. 1 ustawy o KRS, jest obowiązana przed podjęciem uchwały wszechstronnie rozważyć sprawę na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów,

ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (wyrok Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12, LEX nr 1619712; wyrok Sądu Najwyższego z 22 maja 2012 r., III KRS 14/12, LEX nr 1405296).

Krajowa Rada Sądownictwa, w każdym postępowaniu nominacyjnym, kierując się kryteriami ustawowymi, ma za zadanie wybrać najlepszego kandydata w granicach swobodnego uznania i z poszanowaniem przepisów prawa. W konkursie, toczącym się z udziałem Odwołującej, uczestniczyły dwie kandydatki, a zatem zadaniem Rady było przeprowadzenie weryfikacji i dokonanie wyboru tej osoby, która spełnia wszystkie kryteria - oceniane łącznie - najpełniej i w najwyższym stopniu.

Odnosząc się do zarzutów zawartych w pkt 1a) odwołania, należy zauważyć, że naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy o KRS może polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień uczestników postępowania czy też innych osób albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem (wyrok Sądu Najwyższego z 6 lutego 2019 r., I NO 21/18).

Wbrew twierdzeniu Odwołującej się, KRS dochowała obowiązku wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy i wnikliwie zbadała wszystkie materiały, dokonując, na ich podstawie, rzetelnej i całościowej oceny kwalifikacji obu uczestniczek postępowania w oparciu o jednakowe kryteria.

Rada określiła kryteria, które zadecydowały o wyborze kandydatki na wolne stanowisko sędziowskie, wskazując na doświadczenie zawodowe, jednogłośnie pozytywną opinię Kolegium Sądu Okręgowego w E. oraz oceny jej pracy i kwalifikacji a także opinię służbową (s. 8 uzasadnienia uchwały). Rada nie ma możliwości szczegółowego omawiania wszystkich zgromadzonych w toku postępowania nominacyjnego dokumentów, ale wszystkie te dokumenty podlegały dogłębnej analizie i żaden z nich nie został pominięty. Natomiast pisemne motywy uchwały nie mogą być powtórzeniem całego zgromadzonego materiału sprawy (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 11 marca 2015 r., III KRS 8/15).

Rada podkreśliła, że dysponowała całościową wiedzą o osobach kandydujących na wolne stanowisko sędziowskie objęte konkursem.

Nietrafiony jest również zarzut naruszenia art. 35 ustawy o KRS, znajdujący zastosowanie w przypadku zgłoszenia się na stanowiska sędziowskie więcej niż jednego kandydata. W myśl tego przepisu, przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Pod pojęciem kwalifikacji należy rozumieć nie tylko wymagania stawiane kandydatom w przepisach ustaw regulujących urząd sądów powszechnych, gdyż te wyznaczają minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego, ale także wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowaną w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowaną przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedzę prawniczą, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków itp. (wyrok Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2016 r., III KRS 90/15, LEX nr 1977932).

Przy wyborze kandydatki na wolne stanowisko sędziowskie Krajowa Rada Sądownictwa nie była związana stanowiskiem zespołu, który rekomendował Odwołującą. W każdym bowiem postępowaniu nominacyjnym to KRS, po przeprowadzeniu całościowej oceny wszystkich zgromadzonych materiałów, decyduje o przedstawieniu kandydatów do powołania Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej. Rada dokonała takiej całościowej oceny w przedmiotowym konkursie i uznała, że to K. M. spełnia wszystkie kryteria wyboru - oceniane łącznie - najpełniej i w najwyższym stopniu. Rada dokonała porównania, oceniła i stwierdziła, że M. P. otrzymała pozytywną ocenę kwalifikacji, posiada o dwa lata dłuższy staż pracy niż kontrkandydatka, bierze udział w szkoleniach zawodowych a Kolegium Sądu Okręgowego w E. wstrzymało się od wydania opinii pozytywnej, ale to jednak K. M. otrzymała dwie zdecydowanie pozytywne oceny kwalifikacji, również bierze udział w szkoleniach zawodowych, jej praca została oceniona bardzo wysoko przez byłego Dziekana Izby Adwokackiej w

[...]. a ponadto została jednogłośnie pozytywnie zaopiniowana przez Kolegium Sądu Okręgowego w E. (s. 7 uzasadnienia uchwały).

Stawiany przez Odwołującą się zarzut przekroczenia granic swobodnego uznania przez błędne przyjęcie, że Odwołująca się otrzymała pozytywną ocenę kwalifikacji zawodowych, sporządzoną jedynie przez wizytatora w zakresie spraw karnych, jest chybiony. Rada, po wnikliwej analizie drugiej z ocen kwalifikacji Odwołującej się, sporządzonej przez sędzię wizytator do spraw pracy i ubezpieczeń społecznych, nie pomijając ujętych w tej ocenie pozytywnych wyników efektywności i jakości pracy Odwołującej się, nie mogła nie dostrzec wyrażonego przez sędzię wizytator poglądu: „brak jest podstaw do zdecydowanego poparcia kandydatury (...) na stanowisko sędziego” (s. 6 uzasadnienia uchwały) i była uprawniona - w ramach przysługujących jej ustawowych kompetencji - do przedstawienia własnej oceny.

Przepis art. 42 ust. 1 ustawy o KRS stanowi, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia nie określając jednak wymaganej treści tego uzasadnienia. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego „z punktu widzenia ochrony interesów poszczególnych kandydatów trzeba (...) przyjąć, iż Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydata (lub kandydatów) wybranych przez Radę. Pozostali kandydaci znają bowiem dokładnie własną sytuację, a co za tym idzie mogą ją porównać z opisaną w uzasadnieniu uchwały sytuacją kandydata wybranego przez Radę” (wyrok z 15 stycznia 2016 r., III KRS 33/12, LEX 1294479).

Ponownie więc należy podkreślić, że w uzasadnieniu uchwały Krajowa Rada Sądownictwa szczegółowo przedstawiła sylwetki kandydatek (K. M. s. 3-5 oraz M. P. s. 5-7). Jak wynika z uzasadnienia o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie K. M. do pełnienia urzędu sędziego Sądu Rejonowego w I. zadecydował całokształt okoliczności sprawy a szczególności doświadczenie zawodowe, jednogłośnie pozytywna opinia Kolegium Sądu Okręgowego w E., wnioski płynące z ocen jej pracy, kwalifikacji i opinii służbowej (*vide* s. 7, s. 8).

W przedmiotowej sprawie Rada dysponowała kompletną dokumentacją dotyczącą obu kandydatek. Zostało to wprost wskazane w wielu miejscach uzasadnienia uchwały i jednoznacznie wynika z jej treści (odnośnie do K. M. s. 3-5,

odnośnie do M. P. s. 5-7). Na podstawie pełnych i prawidłowych ustaleń faktycznych oraz po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy połączonych z rzetelną i szczegółową oceną kwalifikacji kandydatek, Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę. Rada prawidłowo, w sposób spójny, logiczny i przekonujący zaprezentowała motywy swojej decyzji sporządzając uzasadnienie, stosownie do treści art. 42 ust. 1 ustawy o KRS.

Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego, nie ma podstaw do przyjęcia, że Krajowa Rada Sądownictwa, nie zamieszczając w uzasadnieniu uchwały jeszcze bardziej szczegółowej charakterystyki niewybranego kandydata, nie dokonała wnikliwej oceny jego kandydatury, skoro uzasadnienie uchwały wskazuje, iż o wyborze kandydata zadecydowała całościowa ocena wynikająca z łącznego zastosowania przyjętych kryteriów (wyrok Sądu Najwyższego z 15 września 2015 r., III KRS 47/15, LEX nr 1816596; wyrok Sądu Najwyższego z 17 lipca 2014 r., III KRS 24/14, LEX nr 1498818).

Trzeba pamiętać, że żadne z kryteriów oceny poszczególnych kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie brane pod uwagę w postępowaniu przed Krajową Radą Sądownictwa nie ma charakteru decydującego ani też nie jest koniecznie wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostaje poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem. O przeprowadzeniu prawidłowej oceny zgłoszonych kandydatur decyduje bowiem ocena całościowa (kompleksowa) wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów, co wynika z obowiązku wszechstronnego rozważenia przez Radę okoliczności sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z 5 listopada 2015 r., III KRS 76/15, LEX nr 1975843, wyrok Sądu Najwyższego z 6 lutego 2019 r., I NO 21/18).

Krajowa Rada Sądownictwa została wyposażona w prawo swobodnej oceny kandydata na urząd sędziego, posiada kompetencje do merytorycznego badania jego kwalifikacji w ustawowo określonych granicach. Pogląd o posiadaniu przez Krajową Radę Sądownictwa prawa do własnej oceny osób zgłaszających się na wolne stanowiska sędziowskie znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, którego kolejnym przykładem jest uzasadnienie wyroku z dnia

13 lipca 2012 r., III KRS 17/12, niepubl., w którym Sąd ten stwierdził, iż „ocena przydatności kandydata należy do Rady”. Z kolei, w motywach wyroku z dnia 6 listopada 2009 r., III KRS 22/09, niepubl., Sąd Najwyższy podkreślił, że „dokonanie oceny kandydatury i zajęcie stanowiska jest ustawową kompetencją Rady, a podstawą odwołania od uchwały Rady - a co za tym idzie i zakresem rozpoznania sprawy - jest zarzut sprzeczności uchwały z prawem (art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, Dz.U. Nr 11, poz. 67). Wynika stąd, że zasadność stanowiska Rady nie podlega kontroli Sądu Najwyższego, chyba że to stanowisko przekracza dopuszczalne granice swobodnego uznania”, czego Sąd Najwyższy w niniejszej sprawie nie stwierdził.

Niezasadnie Odwołująca podniosła zarzut naruszenia art. 2, art. 32 i art. 60 Konstytucji RP - zasad demokratycznego państwa prawnego, równego traktowania przez władze publiczne i jednakowego dostępu do służby publicznej.

Przede wszystkim, naruszeniu zasad określonych w przytoczonych przepisach Konstytucji RP przeczą fragmenty samej zaskarżonej uchwały, w których Rada wskazała kryteria wymienione w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, w tym: oceny kwalifikacji kandydatek, doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, uzyskane poparcie środowiska sędziowskiego (s. 3 uzasadnienia uchwały). Zatem, kryteria awansu zostały *expressis verbis* przywołane przez Krajową Radę Sądownictwa.

Ani z uzasadnienia uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, ani z dokumentacji zgromadzonej w toku postępowania nie wynika też, by Skarżącej ograniczono dostęp do służby publicznej w wyniku zastosowania dyskryminujących jej kandydaturę kryteriów lub też naruszenia zasady równości. *Nota bene*, rozpoznając odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, Sąd Najwyższy nie porównuje kandydatur, ale ocenia, czy uwzględnione w danej procedurze nominacyjnej kryteria oceny zostały zastosowane w jednakowy sposób do wszystkich kandydatów.

Zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały argumenty dotyczące nieprzedstawienia Prezydentowi RP kandydatury Skarżącej wskazywały, że na treść takiego rozstrzygnięcia sprawy decydujący wpływ miała całościowa i wszechstronnie przeprowadzona ocena wynikająca z łącznego zastosowania

przyjętych przez KRS kryteriów, a w szczególności dwie zdecydowanie pozytywne oceny kwalifikacji K. M. , wysoka ocena byłego Dziekana Izby Adwokackiej w [...], jednogłośnie pozytywna opinia Kolegium Sądu Okręgowego w E. (s. 7 uzasadnienia uchwały). Rada uwzględniła w odniesieniu do obu uczestniczek postępowania jednakowe okoliczności rzutujące na ocenę predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego, a przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały motywy rozstrzygnięcia nie zawierały elementów pozwalających uznać je za dyskryminujące w stosunku do kandydatury Odwołującej.

Zarzut naruszenia art. 32 ust. 1 w zw. z art. 60 Konstytucji RP może być rozpatrywany wyłącznie pod kątem legalności, a zatem zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatur i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania (wyrok Sądu Najwyższego z 15 października 2014 r., III KRS 49/14, LEX nr 1738503). Powołane przepisy gwarantują obywatelowi, korzystającemu z pełni praw publicznych, prawo ubiegania się o przyjęcie do służby publicznej, nie gwarantują natomiast przyjęcia do tej służby, co nie stanowi naruszenia konstytucyjnej zasady jednakowego dostępu do służby publicznej.

Reasumując, Krajowa Rada Sądownictwa, podejmując zaskarżoną uchwałę, dysponowała pełną wiedzą o kandydatkach wynikającą ze zgromadzonego w toku procedury konkursowej materiału i po rozważeniu całokształtu okoliczności dokonała autonomicznego i zgodnego z prawem wyboru w ramach jej konstytucyjnych i ustawowych kompetencji.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

